

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Lichovníka, soudců JUDr. Jaromíra Jirsy a JUDr. Vladimíra Sládečka (soudce zpravodaj), o ústavní stížnosti **M. B.**, t. č. ve výkonu trestu, zastoupeného JUDr. Josefem Seifertem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Šimkova 1224, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2019 č. j. 3 Tdo 479/2019-3008, rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 2018 č. j. 6 To 57/2017-2826 a rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 5. 2017 č. j. 17 T 32/2015-2504, za účasti Nejvyššího soudu, Vrchního soudu v Praze a Krajského soudu v Českých Budějovicích jako účastníků řízení, **takto:**

I. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 2018 č. j. 6 To 57/2017-2826 a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2019 č. j. 3 Tdo 479/2019-3008 bylo porušeno základní právo stěžovatele zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 2018 č. j. 6 To 57/2017-2826 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 9. 2019 č. j. 3 Tdo 479/2019-3008 se ve vztahu ke stěžovateli ruší.

III. Ve zbývajících částech se ústavní stížnost odmítá.

O d ů v o d n ě n í

I

1. Stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud zrušil v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byl společně s dalšími spoluobžalovanými uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, dílem dokonaného, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Dále navrhuje zrušení označeného rozsudku Vrchního soudu v Praze, kterým byl rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušen v celém rozsahu, stěžovatel byl nově uznán vinným z pokusu zvláště závažného zločinu podvodu podle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, za což (a za další sbíhající se trestnou činnost) mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, peněžitý trest v celkové výši 15 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všech druhů v trvání jednoho roku. Stěžovatel navrhuje rovněž zrušení usnesení Nejvyššího soudu, jímž bylo odmítnuto jeho dovolání.

2. Podle stěžovatele došlo vydáním napadených rozhodnutí k zásahu do jeho práv podle čl. 90 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

II

3. Stěžovatel byl odsouzen za skutek, který sestával z 39 dílčích útoků spočívajících (stručně vyjádřeno) v tom, že stěžovatel a další spoluobžalovaní použili data klientů Penzijního fondu České pojišťovny a. s. (dále jen „Penzijní fond“), které spoluobžalovaný T. neoprávněně získal z elektronické databáze tohoto fondu, vyplnili žádosti o výplatu z penzijního připojištění, opatřili je nepravdivými údaji a zfalšovanými podpisy klientů a zaslali je Penzijnímu fondu v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch, přičemž fond provedl výplatu u tří těchto žádostí v celkové výši 1 411 458 Kč a k výplatě na základě dalších žádostí v celkové výši 12 927 250 Kč nedošlo.

4. Stěžovatel primárně brojí proti závěru trestních soudů, že jeho odpovědnost za popsany skutek lze dovést ze schůzky obžalovaných v pražské cukrárně, kdy byly ujednány kontury podvodu. Z provedených důkazů totiž podle něj vyplynulo, že tato schůzka proběhla až po výplatě peněz ze smlouvy p. H. (8. 11. 2012), takže i poté, kdy byla podána žádost o výplatu peněz ze smlouvy p. H. (29. 10. 2012). Podle něj je tedy zřejmé, že na uvedených útocích nemohl participovat, tudíž právní závěry trestních soudů o jeho účasti na útocích uvedených pod body 1. a 2. odsuzujícího rozsudku jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy i s vlastními skutkovými zjištěními trestních soudů. Odmitá, že by se na jeho případ dala vztahovat judikatura, na níž ve svém rozsudku odkazoval Vrchní soud v Praze (dále jen „vrchní soud“), neboť ta se týká spolupachatelství, nikoli pokračujícího trestného činu.

5. Obdobná argumentace podle stěžovatele platí i pro dílčí útoky uvedené pod body 38. a 39., které měly být spáchány až v březnu 2013 a s předchozími útoky podle stěžovatele nejsou spojeny stejným nebo obdobným způsobem provedení ani blízkou časovou souvislostí, takže měly být posuzovány jako samostatný trestný čin. Jakákoli účast stěžovatele na těchto útocích podle něj neplyne ani z provedeního dokazování ani ze skutkových závěrů soudů. Závěr Nejvyššího soudu, že posouzení některých útoků jako samostatný trestný čin by bylo pro stěžovatele nepříznivé, považuje za nelogický, neboť Nejvyšší soud pominul, že se stěžovatel do celé věci zapojil, až když byly první dva útoky dokonány, a přehlédl i absenci jakýchkoli důkazů spojujících stěžovatele s posledními dvěma útoky.

6. Stěžovatel dále poukazuje na některé další údajné rozpory mezi provedenými důkazy, zjištěným skutkovým stavem a právním hodnocením. Oporu v dokazování tak podle něj postrádá závěr vrchního soudu o nepřiměřenosti odměny 1 000 Kč pro stěžovatele za kompletní přípravu formuláře pro obžalovaného T. a o účasti stěžovatele na dohodě o trestné činnosti. Závěr soudu prvního stupně o nestandardnosti ručního vypisování formulářů považuje za rozporný s provedenými důkazy, stejně jako závěr, že stěžovatel musel mít minimálně pochyby, pokud se smlouvy vypisovaly předem bez přítomnosti klienta, a stěžovatel jel z T. bytu pro falešná razítka.

III

7. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) ve svém vyjádření k ústavní stížnosti pouze odkázal na argumentaci uvedenou v napadených rozhodnutích.

8. Vrchní soud ve svém vyjádření rovněž odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, která jsou podle něj podrobná a výstižná. Má za to, že k porušení ústavně zaručených práv a svobod stěžovatele nedošlo, a proto navrhl odmítnutí nebo zamítnutí ústavní stížnosti.

9. Také Nejvyšší soud ve svém vyjádření primárně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Doplnil, že argumentace stěžovatele ohledně rozdělení jednání obviněných na tři skutky je vystavěna na odlišných skutkových závěrech, než ze kterých vycházely trestní soudy. Stěžovatel podle závěrů nalézacího soudu byl přítomen na schůzce v pražské cukrárně, kde byly ujednány kontury podvodu. Poukázal na to, že spolupachatelství připouští dělbu úkolů, přičemž stěžovatel se podílel minimálně na domluvě mezi obviněnými, opatřování falešných razítek a odvážení vyplněných formulářů na poštu. Podle Nejvyššího soudu tak nelze přijmout předpoklad stěžovatele, že by v případě rozdělení jednání na více skutků odpovídal pouze za část vytýkaného jednání.

10. Ústavní soud nepovažoval za nutné zasílat obdržená vyjádření stěžovateli k replice, neboť neobsahovala žádné nové závažné skutečnosti, jež by nebyly patrné z trestního spisu vedeného ve věci, nebo argumentaci, která by měla vliv na posouzení věci. Nadto z materiálního hlediska nelze přehlížet skutečnost, že Ústavní soud ústavní stížnosti zčásti vyhověl.

IV

11. Ústavní soud v souladu s ustanovením § 44 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) uvážil, že ve věci není třeba konat ústní jednání, neboť by to nepřispělo k dalšímu, resp. hlubšímu objasnění věci, než jak se s ní seznámil z vyžádaného spisu a z písemných úkonů stěžovatele a účastníků řízení. Nekonání ústního jednání odůvodňuje také skutečnost, že Ústavní soud nepovažoval za potřebné provádět dokazování.

12. Ústavní soud na tomto místě podotýká, že stěžovatel udělil plnou moc k zastupování v řízení o ústavní stížnosti postupně dvěma advokátům, když dne 6. 4. 2020 zmocnil k podání ústavní stížnosti a k zastupování v řízení před Ústavním soudem Mgr. Jana Alta, advokáta se sídlem Kutná Hora, Havlíčkovo náměstí 512, a následně dne 5. 6. 2020 udělil plnou moc k zastupování v řízení o ústavní stížnosti před Ústavním soudem JUDr. Josefu Seifertovi, advokátovi se sídlem Hradec Králové, Šimkova 1224. Protože podle § 29 zákona o Ústavním soudu může být účastník řízení před Ústavním soudem zastoupen pouze jedním právním zástupcem, byl stěžovatel vyzván k tomu, aby ve lhůtě deseti dnů sdělil, kterého právního zástupce si k zastupování vybral. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 17. 12. 2020, přičemž stěžovatel na ni doposud nijak nereagoval. Podle § 63 zákona o Ústavním soudu se na řízení před Ústavním soudem přiměřeně použijí ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li zákon o Ústavním soudu jinak. Podle § 28 odst. 3 občanského soudního řádu pak v případě, kdy si účastník zvolí jiného zástupce, platí, že tím také vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci. Z tohoto důvodu Ústavní soud považuje za osobu oprávněnou k zastupování stěžovatele v řízení před Ústavním soudem JUDr. Josefa Seiferta, jemuž stěžovatel udělil plnou moc později.

V

13. Poté, co Ústavní soud konstatoval, že ústavní stížnost je přípustná, je podána včas a splňuje ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu], seznámil se s obsahem vyžádaného trestního spisu a přezkoumal, zda tvrzení obsažená v ústavní stížnosti mají oporu v listinných podkladech, dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zčásti důvodná.

14. Ústavní soud předesílá, že posuzoval ústavní stížnost z hlediska kompetencí daných mu Ústavou, tj. z pozice soudního orgánu ochrany ústavnosti, který není další instancí v systému všeobecného soudnictví, není soudem nadřazeným ostatním soudům ani jiným orgánům veřejné moci a jako takový je oprávněn do jejich rozhodovací pravomoci zasahovat pouze za předpokladu, že nepostupují v souladu s principy obsaženými v hlavě páté Listiny. Nepřísluší mu tedy přehodnocovat skutkové a právní závěry trestních soudů, a neposuzuje proto v zásadě ani jejich stanoviska a výklady ke konkrétním ustanovením zákonů, nejedná-li se o otázky ústavněprávního významu. Do rozhodovací činnosti trestních soudů je Ústavní soud oprávněn zasáhnout jen tehdy, pokud by postup těchto orgánů byl natolik extrémní, že by překročil meze ústavnosti (srov. např. nálezn sp. zn. III. ÚS 224/98); o takovou situaci jde i v posuzovaném případě.

15. Ústavněprávní judikaturou bylo mnohokrát konstatováno, že zjišťování a hodnocení skutkového stavu, jakož i výklad a aplikace podústavních právních předpisů, jsou svěřeny primárně trestním soudům, nikoli soudu Ústavnímu. Ústavní soud se tak může zabývat pouze otázkou, zda mají skutková zjištění dostatečnou a racionální základnu, zda s nimi právní závěry trestních soudů nejsou v extrémním nesouladu a zda interpretace použitého práva je i ústavně konformní; její deficit se pak nezjevuje jinak než z poměření, zda soudy podaný výklad rozhodných právních norem je předvídatelný a rozumný, koresponduje-li fixovaným závěrům soudní praxe, není-li naopak výrazem interpretační svévole (libovůle), jemuž chybí smysluplné odůvodnění, případně zda nevybočuje z mezí všeobecně (konsensuálně) akceptovaného chápání dotčených právních institutů, resp. není v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti. Ústavněprávní požadavek též spočívá v tom, aby soudy vydaná rozhodnutí byla řádně, srozumitelně a logicky odůvodněna (srov. např. usnesení sp. zn. III. ÚS 1346/11).

16. V projednávaném případě Ústavní soud shledal důvody pro svůj kasační zásah, neboť zjistil, že trestní soudy v posuzované věci postupovaly v rozporu s ústavními pravidly.

17. Trestní soudy totiž v podstatě nereagovaly na stěžejní námitku stěžovatele, že se nijak nepodílel na prvních dvou útocích pokračujícího podvodu, za nějž byl odsouzen, byť ji stěžovatel zahrnul jak do svého odvolání proti rozsudku krajského soudu, tak do svého dovolání proti rozsudku vrchního soudu. Tato námitka přitom vycházela ze skutkových zjištění, ke kterým dospěly samotné trestní soudy. Ústavní soud odkazuje zejména na č. l. 15 rozsudku vrchního soudu, kde výslovně uvedl, že obžalovaný T. předal část získaných kontaktů klientů Penzijního fondu svému známému, obžalovanému K., který nechal převést prostředky uvedené v bodu 1 výroku rozsudku vrchního soudu na účet jeho někdejší přítelkyně, a po tomto úspěšném „zkušebním vzorku“ se jmenovaní setkali s obžalovanými H. a B. (tj. se stěžovatelem). Tento závěr odpovídá obsahu výpovědi obviněného T. (srov. č. l. 10 rozsudku krajského soudu a č. l. 330 a 331 trestního spisu vedeného v předmětné věci).

18. Námitka stěžovatele se s ohledem na toto zjištění jeví jako logická: jak mohl participovat na prvních dvou útocích pokračujícího podvodu (uvedenými pod body 1 a 2 rozsudku vrchního soudu) týkajících se klientů fondu Z. H. (útok č. 1) a P. H. (útok č. 2), když schůzka všech obžalovaných (včetně něj), která proběhla v pražské cukrárně, a na kterou trestní soudy poukazovaly ve snaze prokázat jeho zapojení do podvodného jednání, proběhla až po výplatě výběru peněz z prvního útoku? Podle samotného výroku uvedeného odsuzujícího rozsudku k této výplatě totiž došlo 8. 11. 2012, přičemž k podání žádosti za klienta penzijního fondu pana H. došlo (opět podle výroku odsuzujícího rozsudku) ještě před tímto datem, konkrétně 29. 10. 2012. Jestliže tedy k předmětné schůzce došlo až po 8. 11. 2012, lze z ní dovozovat participaci stěžovatele na dalších útocích pokračujícího podvodu (tj. od útoku č. 3 dále), nikoli však zpětně, tj. k prvním dvěma útokům.

19. Ústavní soud zdůrazňuje, že nijak nepředjímá, zda o zapojení stěžovatele do prvních dvou útoků pokračujícího podvodu svědčí jiné skutečnosti a důkazy. Pokud tomu však tak je, musí je trestní soudy náležitě specifikovat. Z napadených rozhodnutí totiž není seznatelné, z čeho jiného (než z účasti na schůzce v cukrárně) trestní soudy dovodily, že stěžovatel participoval i na prvních dvou dílčích útocích.

20. Trestní soudy se nevypořádaly ani s námitkou stěžovatele, že se nepodílel ani na posledních dvou dílčích útocích pokračujícího podvodu, tj. útocích uvedených pod čísly 38 a 39 odsuzujícího rozsudku vrchního soudu, když vůbec nebyl v kontaktu s obžalovaným T. Také tuto námitku stěžovatel zahrnul jak do odvolání, tak do dovolání. Z napadených rozhodnutí nelze vyčíst, na základě jakých okolností považovaly trestní soudy za prokazané, že se stěžovatel svým jednáním na těchto útocích podílel. Např. Nejvyšší soud na č. 1. 8 svého usnesení pouze stroze uvedl, že danou námitku stěžovatele nebylo možno akceptovat, avšak nijak tento svůj závěr nevysvětlil, a to ani formou odkazu na příslušnou pasáž odůvodnění soudů nižších stupňů.

21. Obstát nemůže ani argumentace vrchního soudu, který s odkazem na judikaturu zdůrazňoval, že skutek byl spáchán ve spolupachatelství, tudíž není třeba, aby se každý z obžalovaných na jeho spáchání podílel stejnou měrou, naplněním všech znaků skutkové podstaty ve vztahu ke každému jednotlivému útoku, ale postačí jeho zapojení (byť i ne zcela v prvopočátku) do řetězce konání, jež vyústí v zamýšlený následek, resp. pokus o něj. Je sice samozřejmě možné, aby se spolupachatel zapojil již do probíhající trestné činnosti páchané jinými osobami, to však neznamena, že je mu možno přičítat následky, jež byly ostatními spolupachateli způsobeny tímto činem před tím, než se daný spolupachatel do trestné činnosti zapojil, anebo po té, co svou participaci na trestné činnosti ukončil. Jiný závěr by byl v příkrém rozporu se zásadou individuální odpovědnosti a kolidoval by rovněž s uznávanými principy posuzování spolupachatelství. Lze např. připomenout obecně přijímanou skutečnost, že spolupachatel neodpovídá za exces, tedy za vybočení z mezí původní dohody o spáchání trestného činu, kterého se dopustil jiný spolupachatel. Tím spíše pak spolupachatel nemůže odpovídat za ty části trestného činu, na nichž se svým jednáním vůbec nepodílel. Pokud se tedy určitá osoba zapojí do pokračujícího trestného činu až poté, co ostatní spolupachatelé uskutečnili některé dílčí útoky takového činu, nemohou mu být tyto dřívější útoky přičítány. Daná osoba bude trestně odpovědná jen za ty dílčí útoky pokračujícího trestného činu, do kterých se již zapojila. Obdobně nelze spolupachateli přičítat ty dílčí

útoky, kterých se ostatní spolupachatelé dopustili až poté, co daný spolupachatel prokazatelně ukončil svou participaci na předmětné pokračující trestné činnosti.

22. Nepřípadná se Ústavnímu soudu rovněž jeví argumentace Nejvyššího soudu, že rozdělení jednání, jež tvořilo základ skutku, za nějž byl stěžovatel a další spoluobžalovaní odsouzeni, na více trestných činů by představovalo postup, který by byl v neprospěch stěžovatele. Stěžovatel totiž (jak již bylo uvedeno) tvrdí, že se na prvních dvou a posledních dvou dílčích útocích pokračujícího podvodu vůbec nepodílel, takže jednoznačně šlo o námitku, která směřovala k rozhodnutí v jeho prospěch.

23. Ústavní soud v této souvislosti ovšem podotýká, že z argumentace předložené stěžovatelem nelze dovodit, že by všech 39 dílčích útoků, z nichž podle odsuzujícího rozsudku sestával pokračující zvláště závažný zločin podvodu, nemohlo představovat jediný pokračující trestný čin. Nelze totiž zejména přisvědčit stěžovateli, že 38. a 39. dílčí útok nebyly provedeny stejným či obdobným způsobem a nebyly spojeny s útoky předešlými blízkou časovou souvislostí. Jistě totiž nelze hovořit o zcela odlišném způsobu spáchání jen proto, že v rámci uvedených dvou dílčích útoků byly žádosti o výplatu z penzijního připojištění ověřeny prodejcem České pojišťovny, a. s., zatímco v předchozích případech tomu tak nebylo. Od zaslání žádosti o výplatu z penzijního připojištění v rámci dílčích útoků uvedených pod body 34. až 37. odsuzujícího rozsudku vrchního soudu a stejného úkonu obžalovaných v rámci 38. dílčího útoku uplynula doba necelých čtyř měsíců. S ohledem na celkový vysoký počet dílčích útoků pokračujícího podvodu a vysokou škodu, jež tímto činem byla, resp. měla být způsobena, to nelze považovat za překážku pro závěr, že i tyto útoky představují součást pokračujícího trestného činu, neboť v obdobných případech může časový rozestup mezi jednotlivými dílčími útoky činit i několik měsíců (srov. č. 32/2004-I. Sb. rozh. tr.).

24. Bez důsledného vypořádání ze strany odvolacího a dovolacího soudu zůstala i námitka stěžovatele týkající se skutkového závěru nalézacího soudu, že stěžovatel jel z bytu spoluobžalovaného T. pro falešná razítka. Stěžovatel v této souvislosti jak v odvolání, tak v dovolání upozornil na skutečnost, že podle odsuzujícího rozsudku měly být notářským razítkem od zesnulého notáře JUDr. Václava Kouby opatřeny i žádosti o výplatu z penzijního připojištění v rámci prvních dvou útoků pokračujícího podvodu (u nichž, jak již bylo uvedeno, nebylo doposud přesvědčivě odůvodněno, že na nich stěžovatel participoval). Poukázal také na některé další pochybnosti o tom, že svým spoluobžalovaným poskytl uvedená razítka. Z odůvodnění rozsudku vrchního soudu ani z odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu přitom není patrné, zda a z jakých důvodů lze tyto námitky považovat za vyvrácené.

25. Za opodstatněné oproti tomu nepovažuje Ústavní soud některé námitky směřující proti úvahám trestních soudů, na jejichž základě byl dovozen jeho úmysl zapojit se do podvodného jednání. V tomto případě je to naopak stěžovatel, kdo nereaguje na hlavní body argumentace obsažené v odůvodnění napadených rozhodnutí. Ohledně nepřiměřenosti tvrzené odměny za vyplňování formulářů a nestandardnosti ručního vypisování formulářů tak Ústavní soud odkazuje na logické úvahy uvedené na č. 1. 20-21 rozsudku krajského soudu, ve vztahu k vypisování smluv bez přítomnosti klienta na neméně logické úvahy uvedené na č. 1. 16-17 rozsudku vrchního soudu.

26. Ústavní soud uzavírá, že vrchní soud ani Nejvyšší soud v napadených rozhodnutích nereagovaly na podstatné námitky stěžovatele proti skutkovým a právním

závěrům, k nimž dospěl nalézací soud a které se týkaly participace stěžovatele na útocích uvedených pod body 1., 2., 38. a 39. odsuzujícího rozsudku. Tím soudy porušily stěžovatelovo ústavně zaručené právo na spravedlivý (řádný) proces, které zahrnuje také povinnost obecných soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit a v tomto rámci se adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně a logickým způsobem vypořádat s argumentačními tvrzeními uplatněnými účastníky řízení (srov. např. sp. zn. I. ÚS 113/02, III. ÚS 521/05, III. ÚS 151/06, III. ÚS 677/07, I. ÚS 3184/07, III. ÚS 961/09, I. ÚS 2002/19 a I. ÚS 1408/20). Ústavní soud proto přikročil ke zrušení rozsudku vrchního soudu a usnesení Nejvyššího soudu. V následujícím řízení tak bude povinností vrchního soudu posoudit, zda je účast stěžovatele na uvedených čtyřech dílčích útocích pokračujícího podvodu skutečně spolehlivě prokazatelná. Pokud tomu tak bude, musí takový svůj závěr náležitě odůvodnit a důsledně se vypořádat s výše popsányi námitkami stěžovatele. V opačném případě přichází v úvahu uznat stěžovatele vinným pouze z části pokračujícího zločinu podvodu, tedy v rozsahu příslušných dílčích útoků, na nichž bude jeho účast bez důvodných pochybností prokázána.

27. Ústavní soud nepřikročil ke zrušení rozsudku krajského soudu, a to na základě principu minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti obecných soudů (srov. nález sp. zn. III. ÚS 148/97). Tento princip se projevuje i v subsidiaritě ústavní stížnosti (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu), která je zásadně (srov. § 75 odst. 2 zákona o Ústavním soudu) až posledním prostředkem ochrany základních práv a svobod. Z principu minimalizace zásahů a subsidiarity ústavní stížnosti Ústavní soud dovodil své oprávnění odmítnout část ústavní stížnosti pro nepřipustnost [§ 43 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu] v situacích, kdy zrušením jen jednoho (nebo části) z napadených rozhodnutí je znovu vytvořen obecným soudům dostatečný prostor pro to, aby samy poskytly ochranu základním právům a svobodám (srov. např. nálezy sp. zn. I. ÚS 74/06, I. ÚS 2859/09, II. ÚS 200/13, III. ÚS 2428/13 či IV. ÚS 2722/14). Je na uvážení Ústavního soudu, jak rozsáhlý zásah do rozhodování obecných soudů považuje v konkrétním případě za nezbytný pro nápravu zjištěného porušení základních práv či svobod. Rozhodne-li Ústavní soud o nepřipustnosti části ústavní stížnosti z tohoto důvodu, jde o výsledek jeho uvážení, který nemá žádnou spojitost se skutečným vyčerpáním opravných prostředků stěžovatelem.

28. V projednávaném případě Ústavní soud dospěl k závěru, že k tomu, aby došlo k nápravě zjištěného porušení základních práv stěžovatele, dostačuje zrušení rozsudku vrchního soudu a usnesení Nejvyššího soudu, neboť z výše uvedeného vyplývá, že stěžejní nedostatek v postupu trestních soudů v předmětném trestním řízení spočíval v absenci byť i jen stručného vypořádání zásadních námitek, které stěžovatel zahrnul do svého odvolání a dovolání. Část ústavní stížnosti směřující proti rozsudku krajského soudu proto Ústavní soud odmítl pro nepřipustnost.

29. Na základě výše uvedeného Ústavní soud podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) a § 82 odst. 3 písm. a), § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu rozhodl, jak je ve výroku nálezu uvedeno.

Poučení: Proti nálezu Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 6. ledna 2021

JUDr. Tomáš Lichovník
předseda senát